

# РЕШЕНИЕ

№ 5793

гр. София, 12.02.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Младен Семов**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12424** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 155 ал. 2 от ЗОБВВПИ. Образувано е по жалба на К. П.,ЕГН [ЕГН],чрез адв.М., съдебен адрес: [населено място], [улица] ет.2 срещу Решение № 225р40923 от 13.11.2025г. на началника на 01РУ,СДВР с което е отнето разрешението № 20150159621 за носене,съхранение и употреба на бойни и ловни оръжия.

Иска се отмяна на оспорваният акт като незаконосъобразен,тъй като не е нанасял удари с ръце и глава над баща си,респ. не му е причинил лека телесна повреда в условията на домашно насилие престъпление по чл.131 ал.1 т.5а НК.Посоченото в акта не отговаря на действителното положение.

На второ място разрешителното е отнето на основание чл.155 ал.1 вр. чл.58 ЗОБВВПИ,но тази норма съдържа две възможни хипотези, а жалбоподателят понастоящем нито е осъждан за умишлено престъпление от общ характер, нито му е повдигнато такова обвинение.Самото решение не сочи акт на прокуратурата или създа. В този смисъл освен незаконосъобразно,решението се явява и немотивирано.

Ответната страна - началника на 01РУ,СДВР изразява становище за несонователност на жалбата с аргументи,аналогични с изложените в оспорваният акт,които ще бъдат възпроизведени по-долу,в относимата си част.

Процесната жалба е редовна,като подадена в съответствие с изискванията за форма,съдържание и приложения и допустима като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт, при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществуването на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази приема:

За да постанови процесният акт, началника на О1РУ, СДВР е установил, че е образувано досъдебно производство № 49-РП/25 по описа на военно-окръжна прокуратура-С., ВПД № СФ-21/2025г. по описа на регионална служба „Военна полиция“, С. затова, че жалбоподателят, военнослужещ, на 21.06.2025г. около 22,30ч. е нанесъл поредица от удари с ръце и глава над баща си и му е причинил телесна повреда в условия на домашно насилие по чл.93 т.31 НК, престъпление по чл.131 ал.1 т.5а НК.

Жалбоподателят притежава разрешение № 20150159621 за носене, съхранение и употреба на бойни и ловни оръжия придобити за самоохрана на основание чл.76 ал.1 и ловни цели на основание чл. 77 ал.2 ЗОБВВПИ със срок на валидност до 26.07.2025г.

Като се е позовал на нормата на 150 ал.1 и налчие на обстоятелства по чл. 58 ал.1 т.2 - т.8 и конкретно на т.2 от ЗОБВВПИ ответника е постановил оспорваният акт.

По силата на чл. 155 ал.1 от ЗОБВВПИ при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението.

Видно от данните по делото разрешението на жалбоподателя е издадено от началник на О1РУ, СДВР, поради което и предвид представена заповед ... следва да се приеме, че постановеният акт е в съответствие с нормата на чл.146 т.1 АПК.

Същият е в съответствие с изискванията за форма и съдържание, доколкото съдържа изложение на фактическите и правни основания обосновали краият резултат от производството и при попълване преписката с необходимия доказателствен материал, респ. при спазване процесулните правила и като такъв е в съответствие с чл. 146 т.2 и т.3 АПК.

Във връзка с твърдяното несъответствие с материалния закон съдът приема:

Конкретното съображение за остановяване на акта, т.е. за приложение на чл.155 ал.1 ЗОБВВПИ е наличието на образувано досъдебно производство за разследване извършено от жалбоподателя престъпление. Т.е. обстоятелство по чл.58 ал.1 т.8 от с.з. Тази норма предвижда недвусмислено, че разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице което е осъждано за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление; Предл последно от разпоредбата гласи, че за български граждани тези обстоятелства се проверяват служебно.

По преписката е налична справка и писмо от служба „Военна полиция“ с което уведомяват ответника, че за образуваното досъдебно производство, съобразно изложеното и в томитите на акта.

ВАС нееднократно и непротиворечиво е постановявал, че „Фактическият състав на чл. 58, ал. 1, т. 2, предл. второ от ЗОБВВПИ е изпълнен, когато титулярят на разрешението е осъждан за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление.“/виж Решение № 264 от 13.01.2022 г. на ВАС по адм. д. № 6588/2021 г., Решение № 4844 от 15.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 11973/2020 г., Решение № 10233 от 24.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 13317/2019 г. и др/.

По силата на чл.142 ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

С разпореджане от 11.12.2025г. съдът е указал на ответника да представи доказателства относно приетият от него за установен факт, а именно – осъждане лицето за умишлено престъпление от общ характер или повдигнато обвинение спрямо него за такова престъпление.

С писмо от 15.01.2026г. ответника заявява, че в случая е налице хипотезата на чл.58 ал.1 т.2 от Закона. Производството е започнало въз основа постъпило от ОПУ СДВР писмо от военен разследващ полицай при регионална служба „Военна полиция“ касаещо досъдебно производство № 49-РП/25 по описа на военно-окръжна прокуратура-С., ВПД № СФ-21/2025г. по описа на регионална служба „Военна полиция“, С. за нанесна от жалбоподателя телесна повреда в условията на домашно насилие по чл.93 т.31 от КН п- престъпление по 131 ал.1 т.5а от НК. С оглед на това административния орган е перазгледал мотивите на издаване на разрешението за носене, употреба и съхранение на огнестрелно оръжие. В частност се позовава на нормата на чл.58 ал.1 т.2 от ЗОБВВПИ съгласно която не се издават разрешения на лице срещу което има обвинение за такова умишлено престъпление от общ характер.

На тази база и с оглед съдържанието на нормата и практиката на ВАС следва да се приеме, че по делото е безспорно установено наличието на досъдебно производство, но не и липсата на повдигнато обвинение спрямо жалбоподателя, нито осъждането му за умишлено престъпление от общ характер.

В този смисъл следва да се приеме, че не са налице предпоставките на чл.58 ал.1 т.2 ЗОБВВПИ. Защо закона е такъв, дали посочената разпоредба изпълнява в най-пълна степен целите на обществената сигурност и следва ли да бъде повдигнато обвинение срещу жалбоподателя са въпроси, които настоящият състав няма право да анализира. От съществено значение за спора е факта, че срещу жалбоподателя не е налице нито повдигнато обвинение, нито постановена присъда. По силата на чл. 142 ал.1 АПК съответствието на акта с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и като е издал акта при липса на съответните законови предпоставки ответника е постановил незаконнообразен акт.

Допуснатото нарушение на материалния закон обуславя отмяна на акта. Следва да се посочи, че при промяна на фактическата обстановка и настъпване на такива предпоставки ответника не е ограничен и може да разпореди отнемане на притежаваното разрешително.

При този изход от спора и съобразно нормата на чл.143 ал.1 от АПК жалбоподателя има право на разноски, каквато претенция е предявил в размер на 1010лв. от които 10лв. заплатена държавна такса и 1000лв. адвокатско възнаграждение съгласно минималния размер по Наредба № 1/2004г. за осъществено процесуално представителство в хипотезата на чл.38 ал.2 ЗА.

Ответната страна е направила възражение за прекомерност с предствените писмени бележки от 15.01.2026г.

На тази база съдът съобраз и приема:

Жалбоподателят е бил представляван от адвокат по силата на пълномощно/л.5 от делото/ с право за преупълномощаване. Никъде в посоченото пълномощно, нито в пълномощното за преупълномощаване/л.50 от делото/, както и в целият доказателствен материал по делото не се съдържат дори индиции, а още по-малко - доказателства за наличие на сключен договор на основание чл. 38 ал.2 от ЗАДв. В този смисъл претенцията е напълно недоказана и неоснователна. Същевременно липсват доказателства и относно заплащане на разноски от страна на жалбоподателя.

Поради това претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение се явява напълно неоснователна и следва да се отхвърли. Съдът дори не следва да анализира обосноваването на претендираният размер защото страната не е представила никакви пораждащи правото и на разноски доказателства отвъд простият факт на осъществено процесуално представителство.

В полза на жалбоподателя следва да се заплати сумата от 10лв. заплатена държавна такса.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл. второ от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 225р40923 от 13.11.2025г. на началника на 01РУ, С. дирекция на вътрешните работи към Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. П.,ЕГН [ЕГН], сумата от 10/десет/ лева, респ. 5.11/пет евро и единадесет цента/, съдебно-деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: